

No es va fer ni més ni menys festa. Tot va quedar igual. Va ésser quinze anys després que de nou és digué: fem festa!. I s'encetà la Festa Major. I per recordar a aquell pobre africà que arribava a Barcelona junt amb un altre company, en Feliu, dalt d'un vaixell carregat de mercaderies, que va ésser jutjat -diuen- i martiritzat tres vegades, s'organitza una festa major on, per quedar bé, hi ha cada any el corresponent Ofici Solemne, però tota una setmana, amb una inconseqüència total, s'organitzaran actes que no tindran res a veure amb el missatge que Sant Cugat portava a les nostres terres.

Es clar que aixó son velles històries. Que si els sancugatencs haguessin pres al peu de la lletra, fent cas d'aquell jove africà no hi hauria progrés, perquè l'amor no en porta, es veu . . . I es veu cada dia. Quan s'anomena el "progrés", aquell qui cerca l'amor, aquell qui el predica i -ben buscat- de trobar qui el practiqui, els ha d'agafar una esgarripança de fret.

Pobre Sant Cugat!. Per més pega la seva diada s'escau junt amb la de "Santiago" -el de "y cierra España"- i més de quatre diuen que la Festa Major de Sant Cugat (el poble) es per Sant Jaume. És ben trist, però ni aquest consol li queda. Nosaltres, des d'aquestes ratlles volem fer-li el nostre més sincer homenatge, recordant-lo tal com era: Un home bó, nèt, plè d'amor, cavaller d'un ideal, predicador convençut de que el món podia millorar-se estimant-se els uns als altres.

Si des del lloc on és encara ens pot veure, es deu esgarripar, ja que, si bé ara no faria la fí de la manera de fa un miler i mig d'anys, sap molt bé -si es que encara pensa igual- que, amb Festa Major o sense Festa Major, aquí, de feina, no n'hi faltaria.

J. Tortosa

CARLES DELCLAUX O EL TAPIS
SENSE TRAMPA

QUE MIRANT LA GENT S'ENTENT.

Efectivament, mirant la gent s'enten i tot el món realista fins la causticitat, imaginar fins el somni irreal, bell fins l'art fet vida. . . se'ns mostra ple en la recent exposició del nostre company, o compatrici como dirien les forces vives, Carles Delclaux a la recent exposició (12.VII.75) feta a la Llibreria de la Rambla de Tarragona. L'evolució respecte a les anteriors: Ateneu Barcelonès (1972), 4 Gats (1973), Antic Hospital de la Santa Creu (1973) . . . és ben palesa i reflexa, com diria el crític habitual, la constant preocupació del jove tapisser envers els materials tractats i la temàtica analitzada.

Declaux és un sancugatenc coratjós, la seva participació en les tasques ciutadanes, tot i l'esperit primifilat dels artistes, sempre ha reexit. La Mostra d'Art Conceptual (1972) les exposicions col·lectives . . . però no és tracta ara de fer una fitxa de l'heroi de torn. Avui, Declaux és notícia a la nostra vila. L'esmentada exposició a Tarragona i també la participació a la col·lectiva de Terrassa (Museu Provincial Tèxtil, 1975) conjuntament a d'altres sancugatencs de naixença com

ara: Pere Cortijos, Grau Garriga, Grau Soldevila, J. Royo, J. Solá, o de residència com M. Teresa Codina, Xavier Rubio, el fa ser avui el centre del nostre comentari sobre la projecció de conciutadans portes enfora.

Amb en Carles hem passat diverses experiències col·lectives força agradables i desagradables. Des de l'incident del quadre retirat (p nografia! anatema!) d'una sala d'exposicions local fins a la visita al Departament d'Art de la U. A. B. a Bellaterra per mirar de realitzar una Setmana d'Art Santcugatenc (pintura, tapís, escultura, música, poesia, murals . . .) a la dita Universitat que va passar com un fantasma, sense petjades ni cristallitzacions visibles, per la nostra ciutat. Professors i alumnes del Departament en qüestió miraren les filmines d'una trentena de tapissos del col·laborador de l'Escola de Tapissos Catalans, de l'Escola del Camp de la Bóta, dels Tallers Monmany de Valldoreig i restaren francament complaguts de la sessió visual. Però la setmana fou un projecte-somni-d'una-nit d'estiu.

Un capvespre miràrem il·lusionats unes diapositives de Luxemburg, l'havien cridat per fer de professor de tapissos a l'Escola de Belles Arts. Va fer un viatge llampec i en tornar, fred, humitat i gespa, desig, treball i qualitat, comentarem la possibilitat d'anar-hi per força temps o no. Li havien donat un xec en blanc de règim de treball, condicions de treball . . . Decidí romandre a St. Cugat i iniciar un treball silenciós en un paratge cèntric i ferèstec alhora, els anomenats Tallers Monmany on fa classes, rep visites com un consagrat i fa anar els pèls de cavalls amb la llana groga i els filferros de coure en un tot harmònic ple de vitalitat quan no d'innovacions.

La catalanitat vessa a dojo: Sant Drac

(Sant Jordi) és potser el reflexe més clar. D'altres treballs ens acosten a un diguem-li conceptualisme tapianesc com el tapís fet amb sac i la banderola de quatre barres al centre. Els temes inicials amb uns motius tòpics i ja tronats (la finestra, l'escala, la dona en posició fetal, l'euga . . .) han donat pas a unes noves possibilitats però Delclaux, com un Zapotec qualsevulga, encara s'ha de treure el llast de plom amb el qual còrrer i llençar-se a la folla i salvatge cursa de l'art individual sense comercialitzar per trobar-se a ell mateix. El risc de no reeixir-ne és evident però, amb tot, les possibilitats de l'autor de jugar net, de fer un salt sense xarxa sigui dit, que el mení als camps del que vol ser, són molt fermes. Tan sols cal oblidar una mica la tradició, repensar-se en l'illa solitària de Monmany, com Ulisses a la mitologia, per tal d'aconseguir allò que tantes vegades es veu però no es palpa, s'abasta però no es concreta: la plena realització-dimensió humana de l'obra artística. Seguir una cursa, amb alforges buides, amb molt bona voluntat que hi posi el genet si el cavall no correr no és possible i Delclaux com tants d'altres artistes ha de fer més profund el replantejament intel·lectual ara que el tècnic ha reeixit plenament per enlairar encara més la nova i antiga bellesa del tapís en uns moments que pot ser l'art monumental, com els murals, d'unes ciutats inhòspites.

JOSEP M. FIGUERES